

ת"פ 24501/11/19 - מדינת ישראל, משטרת ישראל, תביעות שלוחת רמלה נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 24501-11-19 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)
תפ"ק 31449-10-16

בפני בעניין: כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מדינת ישראל משטרת ישראל תביעות
שלוחת רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד מעיין
דואק

המאשימה

נגד

פלוני

באמצעות ב"כ עוה"ד אבי אלפסי

הנאשם

גזר - דין

א. כתב-האישום:

במסגרת ת"פ 24501-11-19 הורשע הנאשם בעקבות הודאתו בשלושה אישומים כדלקמן:

באישום הראשון, בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ותקיפת בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק הנ"ל.

בתאריך 8.11.19, "בעודו בגילופין" (עובדה 3 לחלק הכללי) על הרקע המתואר בעובדה הראשונה, בביתם, **דחף הנאשם את זוגתו בכתפה והיא נהדפה לאחור.**

לאחר מכן, אמרה בתם הקטינה לנאשם "מה אתה עושה", זוגתו ברחת מן הבית ואז הנאשם הלך אל המטבח, **חיפש במגירת הסכום דבר מה**, לאחר מכן הלך בעקבות זוגתו, קילל אותה ואיים עליה: "עכשיו אני מתקשר להורים שלך שיקחו אותך, אם לא תצאי מהבית אני אהרוג אותה".

באישום השני, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

בתאריך 6.11.19, על הרקע המתואר, ועל רקע האמור בחלק הכללי ("בהיותו בגילופין") איים הנאשם על זוגתו: **"אני אתאבד עלייך, אני אשב עלייך מאסר עולם"**.

באישום החמישי, בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

בתאריך 3.11.19, על הרקע המתואר, ועל רקע היותו "בגילופין" איים הנאשם על זוגתו: **"אני אתאבד עלייך, יישוב עלייך במאסר עולם, אני אהרוג אותך"**, אני יודע שאת רוצה להכניס אותי לכלא".

בנוסף, הוגשה בקשה מאת שירות המבחן להפקיע את צו המבחן שהוטל על הנאשם במסגרת גזר-דינו ועתירת המאשימה לענישה חלופית במסגרת תפ"ק 31449-10-16.

במסגרת תפ"ק 31449-10-16 הנ"ל הורשע הנאשם בעקבות הודאתו בשני אישומים כדלקמן:

באישום הראשון, בעבירות של ניסיון תקיפה לפי סעיפים 25 + 379 לחוק הנ"ל ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

בתאריך 22.10.16, בעת שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, הוא התווכח עם בנו ואיים עליו **שירצח אותו**.

לאחר מכן, **ניסה לתקוף אותו באמצעות אגרופיו**, תפס בחולצתו וקרע בה את כפתור הצווארון.

שוטרים הגיעו אל המקום, הבחינו בנאשם הורו לו לעצור, הוא לא נענה להוראתם, לבסוף נענה ועצר, הוא עוכב לחקירה ובמהלך הנסיעה בניידת המשטרה קילל את השוטר, **שיזין אותו** וניסה לפתוח את דלת הניידת.

באישום השני, בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל ותקיפת בן זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק הנ"ל.

בתאריך 21.10.16, בהיותו תחת השפעת אלכוהול, החל הנאשם לשבור צלחות בבית **ותקף את זוגתו בכך שדחף אותה בשתי ידיו**.

בהמשך, איים עליה כי **יהרוג אותה** ובהמשך איים פעם נוספת **שידקור אותה**.

זוגתו נמלטה מן הבית, הנאשם יצא אחריה ואיים עליה **"שידקור אותה"**.

ב. מתחם ענישה:

אני סבור כי למרות שבאופן כללי מדובר במתלוננת אחת - זוגתו - ובאירועים סמוכים (כל אחד משני כתבי-האישום) אין לקבוע מתחם ענישה אחד לכל ההתרחשויות המתוארות בכתב-האישום וזאת נוכח המבחנים שנקבעו בפסיקת בית-המשפט העליון (ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל - 29.10.14: ע"פ 1261/15 מדינת ישראל נגד דלאל - 3.9.15).

לאמור, לענין קביעת מתחם הענישה, כל אישום עומד בפני עצמו, הוא מגבש מחדש במועד נפרד מזה של רעהו, את כל יסודות העבירות וזאת למרות ה"דמיון" הכללי בהתנהלותו הפלילית של הנאשם.

הערכים המוגנים אחר העבירות, שאותן ביצע הנאשם הם ההגנה על בטחונה, שלומה ושלווה נפשה של המתלוננת ושל בנו, שלא יהיו מושא לאלימות או לאיום בתוך התא המשפחתי, בביתם מבצרם.

נוכח עקרון ההלימה, התכלית העומדת אחר העבירות ופסיקה הנוהגת בתחום, אני קובע שמתחם הענישה ביחס לעבירת האיום והתקיפה נשוא האישום הראשון של ת"פ 24501-11-19 ונשוא האישום הראשון והשני של תפ"ק 31449-10-16 נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל ואילו ביחס ליתרת האישומים של ת"פ 24501-11-19 הדנים בעבירת איומים בודדת, מתחם שבין חודש עד 12 חודשי מאסר בפועל.

אפנה בעניין זה, בשינויים המחויבים, לפסקי-הדין הבאים:

רע"פ 1293/08 קורניק נגד מדינת ישראל (25/6/08), שם נדון נאשם בעל עבר פלילי ל- 12 חודשי מאסר בפועל, אך יש לקרוא את הנסיבות המיוחדות, שבאותו פסק-דין יחד עם פסק-דינו של ביהמ"ש המחוזי (ע"פ 1225-11-07) שם צוין כי עברו הפלילי של אותו נאשם הוכתם בינתיים בעבירות של אלימות נוספת כלפי אשתו וכיוצא באלה.

עפ"ג (מחוזי מרכז) 52083-12-10 קפ"ש נגד מדינת ישראל (2/2/11), נאשם אשר איים על גרושתו, פנים אל פנים שיגמור את חייה, אמר לה שיבצע את זה, בעל עבר פלילי רלוונטי, נדון ל- 7 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 7032-05-16 (מחוזי מרכז) מדינת ישראל נגד מושקוביץ (31/5/16), נאשם שהורשע בעבירת איומים אחת כלפי זוגתו, שירצח אותה, נעדר עבר פלילי, היה עצור כחודש, נדון למאסר מותנה ול- 5,000 ש"ח קנס.

עפ"ג (מחוזי מרכז) (הרכב בראשות כב' השופט י' שפסר סגן הנשיאה) 44239-10-18 פפיאשוילי נגד מדינת ישראל (18/12/18), נאשם הורשע בריבוי עבירות של איומים ("מאות פעמים"), הטרדה באמצעות מתקן בזק, בימ"ש המחוזי קבע כי מדובר באיומים בוטים בפגיעה במתלוננת, ברציחתה, בפגיעה ברכושה, הוגש תסקיר שאינו חיובי, בעל עבר פלילי מכביד (11 ה"ק), נקבע מתחם שבין חודש עד 15 חודשי מאסר בפועל, נדון ל- 9 חודשי מאסר בפועל.

אני סבור כי עניין פפיאשווילי הנ"ל (עפ"ג 44239-10-18) בהחלט מציב נקודת עיגון ענישתית מנחה **בשינויים המחויבים** בנסיבות (במקורנו כתב-האישום כולל גם עבירות אלימות).

ע"פ 3255/14 **ביטון נגד מדינת ישראל** (16/3/15), הנאשם זוכה מעבירת ההצתה ונדון ביחס לעבירת איומים לחודשיים מאסר על תנאי.

עפ"ג (מחוזי ירושלים) 40105-03-16, **מדינת ישראל נגד אלבליה** (8/5/17), שתי עבירות איומים, בעל עבר פלילי, 4 ימי מאסר יחד עם ענישה צופה פני עתיד.

ג. שיקולי ענישה:

(1). חומרת המעשים:

המעשים אותם ביצע הנאשם חמורים.

חומרה יתירה יש לייחס לאיום החריף לאחר דחיפת המתלוננת וההליכה לעבר מגירת הסכו"ם.

יתרת האיומים, אף הם, כוללים מלל חריף כגון שהנאשם אמר למתלוננת שיתאבד "עליה" ש"יהרוג אותה", שישב עליה "מאסר עולם", ש"ידקור אותה" וכיו"ב.

לא קשה לתאר את האימה הרבה ששררה על המתלוננת נוכח התנהגותו של הנאשם ולאור אירועי העבר.

מנגד, ומבלי להקל ראש כלל ועיקר ביחס לחומרת המעשים, האלימות שאותה נקט הנאשם כלפי המתלוננת אינה ממוקמת ברף החומרה העליון - דחיפות בגוף ועבירת האיומים לא לוותה בשימוש באמצעי.

ההליכה של הנאשם אל מגירת הסכו"ם כדי לחפש "דבר מה" (כלשון העובדה השלישית) נותרה בלא שהנאשם אחז בסכין או בדבר מה נרמז המצוי במגירה, והיא הייתה לאחר שהמתלוננת כבר עזבה את הדירה ולפיכך לא הייתה מודעת למעשה.

(2). עבר פלילי:

עברו הפלילי של הנאשם כולל **הרשעה קודמת אחת** (במ/4) - זוהי ההרשעה נשוא תפ"ק 31449-10-16 שנדונה עתה

בשנית, מלכתחילה, במסגרת גזר-דין זה.

למרות חומרת המעשים נשוא האירוע הקודם, **כלפי אותה מתלוננת, אין בפניי נאשם בעבר עבר פלילי עשיר, הוא מעולם לא ריצה עונש מאסר בפועל**, ועתה הוא מרצה את מעצרו הראשון.

לחובתו של הנאשם **מאסר מותנה בר הפעלה בן שישה חודשים**, אשר לא הרתיעו מלשוב ולבצע מעשים דומים כלפי אותה מתלוננת, שאותו יש לשקול לחובתו.

יש לזכור, כי למרות שהדין מורה לנו, שביחס לתיק הקודם יש לגזור את עונשו של הנאשם כאילו מלכתחילה (סעיף 16 (2) לפקודת המבחן (נוסח חדש) תשכ"ט - 1969), הרי שאין להתעלם מעצם הפעלת עונש המאסר המותנה, שנגזר **באותו תיק** עתה במסגרת גזר-דינו. לאמור, הפעלת המאסר המותנה מאותו תיק מרככת במידה מסוימת (חלקית ביותר) את ההוראה למצות עם הנאשם את גזירת הדין, כאילו מלכתחילה.

בנוסף, אזכיר, כי במסגרת תיק זה היה הנאשם עצור מתאריך 23.10.16 - 2.11.16.

(3). הודאה, חיסכון בעדות המתלוננת ועדות בנו והחיסכון בזמן הציבורי:

למרות שההליך נשוא ת"פ 24501-11-19 החל, הרי שטרם נשמעה עדות המתלוננת ועדות בתם.

גם במסגרת תפ"ק 31449-10-16 חסכה הודאתו של הנאשם את עדות המתלוננת ועדות בנם.

יש בהודאות אלו משום הפנמת הפסול במעשה **ומניעת הקושי שבעדות המתלוננת על כל המשתמע מכך**. מהלך דברים זה ראוי שיעמוד לזכותו של הנאשם במסגרת כלל שיקולי הענישה.

(4). הרקע לביצוע המעשים - צריכת אלכוהול והיסוד הנפשי:

אין חולק, שאת כל מעשי העבירה המיוחסים לו ביצע הנאשם כשהוא **"בגילופין"**, או **"תחת השפעת אלכוהול"** כפי שפורט בחלק הכללי וביחס לכל אישום ואישום בשני כתבי-האישום.

עניין זה הוא נתון המצביע לשני הכיוונים:

ראשית, הנתון עומד לנאשם לרועץ, שכן כפי שנראה בהמשך, הנאשם הועלה על מסלול שיקומי ייחודי בבית-המשפט

הקהילתי, והנה, שב לסורו.

ואולם, מנגד, אין לשכוח, כי היסוד הנפשי הנדרש לשם גיבוש עבירת האיומים הינו יסוד נפשי "תכליתי" של מחשבה פלילית מסוג "מטרה": כאשר אדם מאיים על אחר כשהוא בגילופין, הגם שבמקרהו אין מדובר בפטור המאמין את קיומו של היסוד הנפשי, אין דינו, לעניין העונש כדינו של מי אשר עושה כן בדעה צלולה ותוך כוונה ישירה לעשות כן (ראו בשינויים המחויבים: רע"פ 6382/11 **קאדריה נגד מדינת ישראל**, פ"ד סז (2) 584).

אין ספק, כי המניע לעבריינות החוזרת של הנאשם הוא בעיית **צריכת האלכוהול**, אשר בסופו של יום לא קיבלה מענה סופי, טיפולי, באשר הנאשם לא הצליח להיגמל מהתמכרותו לטיפה המרה ואחריותו מעידה על כך.

בעיית ההתמכרות לאלכוהול של הנאשם מוצאת ביטוי גם **בחוות הדעת הפסיכיאטרית** אשר הוגשה בעניינו (במ/5), שבמסגרתה נמצא אמנם כשיר מבחינה נפשית, ושם צוין: "ידוע על שימוש באלכוהול מזה שנים...", למרות שלדבריו: "שולל בתוקף שימוש באלכוהול" (בניגוד למתואר בעובדות כתב-האישום).

על כן, כל עוד הבעיה נותרה על כנה, ללא מענה טיפולי ראוי, **קיים סיכון ממשי להישנות עבריינות, המחייבת להרתיע את הנאשם במסגרת שיקולי הענישה.**

(5). ההליך בבית-המשפט הקהילתי ותסקירי שירות המבחן שנמסרו במסגרתו:

הנאשם שולב בבית-המשפט הקהילתי **בחודש יוני 2017**.

זהו הליך שיקומי, טיפולי, שבמסגרתו זוכה הנאשם **למעטפת ייחודית של סיוע ועזרה רב תחומיים.**

הרקע לשילובו של הנאשם בבית-המשפט הקהילתי היה ההכרה בסיבה לעבריינות והיא **דפוסי השימוש וההתמכרות לאלכוהול.**

במסגרת זו נמסרו **מספר רב של תסקירים**, אשר מתארים את נסיבות חייו השונות ואת התמכרותו לאלכוהול.

בין השאר, מעבר לקושי המובנה הנוגע להתמכרות לאלכוהול, **צוינו הקשיים הבאים:** חובות כבדים שהצטברו במהלך השנים, קשיים בתפקוד הורי, חוסר במעגלים חברתיים תומכים, פגיעה נפשית (PTSD) ודכאון מתמשך) שלא עובדו באופן טיפולי ועוד.

בשנת 2018 שולב הנאשם בקהילה טיפולית "בית אור אביבה". הוא שהה בה כתשעה חודשים. במכתבו מחודש

ינואר 2018 שהוגש לבית-המשפט הקהילתי תיאר את מהלך הטיפול וציין, בין השאר: "מי שתומך בי זה האישה והילדים ואבא...". הוא מסר תודה לגורמים אשר נותנים לו **"סיכוי להמשיך ולחיות חיים חדשים"** (ראו - במ/1 שהוגש באותו הליך).

ניכר היה כי הנאשם ערך מאמצים סובייקטיביים, **כנים**, משך תקופה ארוכה לנסות ולהרים את עצמו להליכים שיקומיים שונים, הגם שבסופו של יום, במבחן התוצאה, אלה לא נשאו פרי במובן זה שהוא שב אל האלכוהול ואל העבריינות.

למרות שבסופו של יום לא הצליח הנאשם לגייס את אותן תעצומות נפש, שויבילו אותו לשיקום מוחלט - עדיין, אין להתעלם מן התהליך שעבר, אשר וודאי הקנה לו כלים מסוימים להתמודדות, ולכן יש להביא את **התהליך** שהיה חלק ממנו ואת המאמץ שהוא השקיע בו, לזכותו בצורה מסוימת, הגם שחלקית, **למרות שבסופו של יום הנתון שעומד לו לרועץ הוא שהיד השיקומית שהושטה לו לא הניבה פרי.**

אזכיר, כי ההליך בבית-המשפט הקהילתי הינו הליך טובעני במיוחד, הדורש מן הנאשם כוחות נפש רבים, שהרי מדובר בפגישות תדירות, תכופות, ובדיונים שיפוטיים אחת לשבועיים, שבהם סורקים ובוחנים את מצבו בשבע עיניים, קלה כחמורה.

בסופו של יום, בתאריך **7.5.2019** נגזר-דינו של הנאשם במסגרת תפ"ק 31449-10-16, לאחר שעבר את כל חמשת שלבי השיקום, למאסר מותנה, להתחייבות והעמדתו במבחן למשך שנה.

לאחר גזירת-הדין, כמקובל בבית-המשפט הקהילתי, הקריא הנאשם דברים מתוך מכתב שכתב. במסגרת זו, הודה חגיגית לכל הגורמים המטפלים בבית-המשפט הקהילתי, הביע את גאוותו לסיים בהצלחה את המסלול השיקומי והשמיע רצון להמשיך ההליך השיקומי ביחידה להתמכרויות (עמוד 67 לבמ/3).

למרבה הצער, **בתחילת חודש נובמבר 2019** שב הנאשם לסורו, הכזיב וביצע את העבירות נשוא האישומים שמתוארים בת"פ 24501-11-19.

במרץ 2020 הגיש שירות המבחן את בקשתו להפקעת צו המבחן אשר נדונה עתה.

במסגרת בקשת ההפקעה סיכם שירות המבחן בקצרה את ההליך שאותו עבר הנאשם, אך מומלץ לקרוא את כל התסקירים שהוגשו:

"חרף קשיים שגילה, המשיך בהליך הטיפול במסגרת הקהילה ורכש כלים להתמודדות עם דפוסי התמכרות לצד נטייתו להתנהגות אימפולסיבית ולא מווסתת".

במרוצת הזמן השתלב בהליך טיפולי, הגיע למפגשים עם שירות המבחן, השתלב ביחידה להתמכרויות בקהילה.

למרבה הצער, באפריל 2019 ביקש הנאשם לסיים את הטיפול נוכח "תחושת עייפות ומיצוי ההליך הטיפולי".

במהלך תקופת המבחן חלה הדרדרות במצבו של הנאשם, הוא התקשה להסתייע בגורמי הטיפול, הגם שהמשיך לשמור על יציבות תעסוקתית, תוך חזרה לשימוש באלכוהול, הסתבכותו הנוספת ומעצרו המחודש.

(6). הטענה כי במסגרת שיקולי הענישה יש להתחשב בתקופת החירום בה אנו מצויים:

אין להתעלם מתקופת החירום בה אנו מצויים, עת מגפת נגיף הקורונה פוגעת באוכלוסייה ומסכנת אותה.

סעיף 13 (ב1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה, מעצרים) התשנ"ו - 1996, כפי שתוקן בתקנות שעת החירום הרלוונטיות, מורה לבית-המשפט לשקול בהוראת **מעצרו** של חשוד, בין השאר, את "**הסיכון להידבקות העצור בנגיף הקורונה...בעת שהותו במעצר ומצב הכליאה באותה עת**".

למרות שלשון החוק דנה **במעצר** להבדיל **ממאסר**, אין ספק, כי יש **להקיש** מתכלית זו, שדנה בשאלת המעצר גם לעניין שאלת המאסר, **במיוחד כאשר דנים בתקופת מאסר קצרה**, הגם שיש להניח שעל שלטונות שב"ס לדאוג לבריאותם של אסירים גם בעניין זה, כפי חובתם לדאגה בימים כתיקונם.

בעניינו של נאשם זה, כאשר אין דנים בתקופת מאסר ארוכה מאוד, בהחלט יש משמעות לקולה לתקופת החירום, באשר יש לשקול **גם** את הסיכון הבריאותי הנשקף לו ולסביבתו בתוך כתלי הכלא וגם אם יש בכך הקלה מסוימת, חלקית, בהשוואה לענישה שהייתה מוטלת עליו אלמלא תקופת החירום.

בנוסף, יש משמעות מסוימת לעובדה שאני גוזר את דינו של נאשם - אמנם לפי הדין שבתקנות לשעת חירום - אך אין זו "דרך המלך" הנהוגה בפלילים - הנאשם השמיע בפני את **קולו בלבד** מבלי שהובא בפניי **ובלא שראיתיו בטרם גזירת הדין** (ראיתיו רק במעמד מסירת גזר הדין). סדר דין שכזה, אינו "טבעי" למשפט הפלילי ויתכן שמי שנושא במחיר הוא הנאשם עצמו.

בנוסף, למרות שבדרך כלל אין בית-המשפט הגוזר את הדין שוקל שיקולים, שלאחר גזר-הדין, עדיין יש לזכור, כי ריצוי המאסר, בתקופה שכזו, קשה שבעתיים, משום שנאשם נעדר ביקורים, נעדר פגישות עם עורכי-דין, ספק אם ייחנה מתקופה של שחרור מנהלי, ודיוני וועדות השחרורים נערכות, אם בכלל, במשורה ותחת הוראות תקנות שעת החירום.

ד. תוצאה:

שקלתי את מכלול השיקולים דלעיל בכובד ראש ובאתי אל המסקנה, כי יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה **באופן מידתי**, בדרך שתביא בחשבון את חומרת המעשים, את החזרתיות שלהם, את ההליך השיקומי המסוים שהנאשם עבר, אך את כישלוננו, את בעיית האלכוהול שלא מצאה פתרון, את הסיכון להישנות העבריינות, את ההודאה, את החיסכון בעדות בני המשפחה, את נסיבות החיים הקשות, את תקופת המאסר הראשונה בחייו ואת מצב החירום הקיים במדינה.

על כן, אני גוזר על נאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר בפועל.

ב. אני מורה על הפעלת 6 חודשי המאסר המותנים, ברי ההפעלה, שנגזרו על הנאשם במסגרת תפ"ק 31449-10-16 (במ/3) בחופף ובמצטבר לעונש המאסר בפועל.

ג. סה"כ ירצה הנאשם 14 חודשי מאסר בפועל, מהם תנוכה תקופת מעצרו 23.10.16 - 3.11.16 והיא תמנה לריצוי מיום מעצרו הנוכחי ה - 8.11.19.

ד. 6 חודשי מאסר, שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג פשע או ניסיון לעבור עבירה שכזו.

ה. 4 חודשי מאסר, שאותם לא ירצה הנאשם, אלא אם כן יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירת אלימות מסוג עוון או איומים או ניסיון לעבור עבירה שכזו.

ו. צו המבחן במסגרת תפ"ק 31449-10-16 בטל - עותק לשירות המבחן.

ז. אני מורה על הפעלת ההתחייבות במסגרת תפ"ק 31449-10-16, ומורה שהנאשם ישלם את הסכום הקבוע בה בסך 5,000 ₪ בעשרים תשלומים חודשיים שווים, הראשון בתאריך 1.10.20 והנותרים בכל ראשון לחודש שלאחר מכן.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי מרכז/לוד בתוך 45 ימים.

צו כללי למוצגים.

ניתן היום, כ"ז ניסן תש"פ, 21 אפריל 2020, במעמד הצדדים (בנוכחות ב"כ הצדדים אך לא בנוכחות פיזית של הנאשם, אלא בהתאם להליך שנקבע בתקנות שעת חירום (נגיף הקורונה החדש)(קיום דיונים בהליכים פלייליים באמצעים טכנולוגיים), התש"פ - 2020).